

Paaskerejse

med

»Kronprins Frederik« til Island

Ogsaa i aar tilrettelægges en speciel paaskerejse fra Færøerne til Island, dennegang med 4 dages ophold i Reykjavik.
M/s »Kronprins Frederik« afgaar fra Thorshavn tirsdag den 5. april, fra Klaksvik samme dag og fra Tveraa onsdag 6. april — ankomst til Reykjavik fredag 8. april.
Fra Reykjavik tirsdag 12. april, ankomst til Thorshavn torsdag 14. april.

BILLETPRISER pro persona:

I. KLASSE:		
A-dæk (udvendigt enekammer)	kr. 575	
andre enekammer	kr. 565	
i 2-køjekammer	kr. 500	
B.-dæk:		
i 2-køjekammer	kr. 475	
i 3-køjekammer	kr. 425	
II. KLASSE:		
B.-dæk	kr. 350	
C.-dæk	kr. 325	

Alle billetpriser indbefatter fuld kost under rejsen tur/retur samt morgenmad under opholdet i Reykjavik.

— Indtegnning fra fredag 4. februar — billetter maa afhentes senest 22. marts.

D. F. D. S.' EKSPEDITION
H. C. Müller

Nýggjur HØGGUSLOKKUR

A GOYMSLU.

Pf. Bacalao

KLIPP UT - KLIPP UT - KLIPP UT

Hygiejniskar vørur

12x3 STK. »HYMO LUXUS« KR. 12.-
30 STK. »HYMO« i POSUM KR. 6.-

+ postgjald 0.80 — tikið verður imóti frimerkjum.

✱ BETRI VØRA FINNST IKKI! ✱

NAVN:

BUSTADUR:

SPECIAL-IMPORTEN

Landemærket 7 - København K. - Byen 2026 - Postkonto 4018

FØROYA

BANKI

banki FØROYA

Faroe Airways

Sørvág 103

FÆRØSK MARGARINE

Vita No 1

VITAMINISERET

FÆRØSKT PRODUKT

FINT PRODUKT

Spinnið í Gøtu

tygum fáa gott tógv, og skjóta avgreiðslu.
Vit keypa óvaskaða og vaskaða ull og selja øll slag av færoy-skum tógvi.

TÖTINGARVIRKIÐ

v/ Ólavur Gregersen — tlf. 20 í Gøtu

pf

Skála skipasmiðja
& handilsvirki

SKÁLA

Telefon Runavík 7260

Stálskipasmið

Sleipistöð
Skipasmiðja
Mekaniskur verkstaður
Elektriskur installatiónir
Skipstúgerð
Fiskaútflutningur
Sildaútflutningur
Frystivirki
Matvorbúð
Klædnabúð
Kol

Nýmótans fiskavirki við kuldagoymslum

Føroyskur fiskireiðskapur

Polyethylen, polypropylen, terylene
Sisal- og hampsnori í øllum tjúkdum
Teymar úr bummul, terylene, akvafleks o. ø.
Manilla- og sisaltog, alt tilvirkað úr besta ráevni

TOG OG SNORISVRKID

Klakksvik — Telf. 5254 - 5477

Max Cato:

FEIGDARFUGLAR

(Framhald)

Argur svaraði bestimaðurin:

»Vit steðga«.

»Hví?«

Navigatorur okkara var úr Sorbonne sum eg segði. Hann var, sum lærdir menn, fólkaligur, og segði, at vit fóru eftir umboðsmanninum.

»So« segði Frobisher við lit-um áhuga, »er tað neyðugt? Nýttast vit at hava fleiri í ferðalag, nú vit sita so væl?« Eg hoyrði hvussu hjartaliga hann geispaði. Síðiliga sum blidlyntur professari, ið hevur at student-um sínum, helt hann fram: »Lat tað so vera fyrri hesu ferð. Men minst til, at næstu ferð vil eg vita av frammanundan.«

Bestimaðurin kveitti at mær. Hann var litid fyrri skemti, so hann visti lika, um hann skuldi læða ella vera óður. Til endan gjørdi hann av at lata illisnið ráða. Hann snýsti illsliga.

Harry Frobisher toygdi seg aftur til viks at hyggja út. Stálketan millum hann og lagsmann hansara glintaði spakuliga, og hetta ljóði ørkimlaði meg. Teir vóru try rekavætti, teir vóru einki til, teir vóru hóttað móti samfeginum. Teir fóru ófrið

og beistalevnað við sær, sum slankandi hundar flyta loppur við sær. Men kortini tókti mær synd í teimum.

»Hvar er oyggin?« spurdi hann, »eg siggi einki«.

»Har i stýriborð, segði navigatorurin og peikaði.

»Eg siggi einki enne«.

Eg snaraði mær á og segði eitt sindur illskur: »Eingin hevur biðið tygum sæð hana«.

»Men tygum mugu siggja til, tygum ikki raka skeivt. Tygum hava stórfólk við, minst til tað. Nú sá hann oyyna og helt fram: »Áje, er hatta alt? Loysir tað seg at fara niður har?«

Alt í einum var eg lika argur sum stýrimaðurin. Ein tilikur fivil, hugsaði eg. Lat tað siggja, hvussu væl hann kann at glóra, ta ið hann hevur sitið eitt árs tíð í einum lúsa fangahúsi í Tahiti.

Hann kundi ikki vera mikid til árs hesin Frobisher, men sá út, sum hevði hann lagt friati — fjóríti ár aftrat aldri sínum av tí levnaði, hann hevði fót, og teim knubbum, hann hevði fingið. At kalla ein yvirgangs-kroppur úr vokskabinetti. Hann hevði fimm daga gamalt skegg.

tí rakigreiðir finnast ikki í fanga húsum New Caledoni. Andlit hansara var mjátt, óstuttligt, við innholaðum kjálkum, men eyguni vóru, sum at tey hóskaðu ikki til: brosandí, við skálki í. Tað er ikki óhugnaligt at halda sær at gaman saman við soverðnum fólki, bert er neyðugt fyrst at lesa niður virðis-lutimar, tú eigur. Eg sá hann leggja seg imóti síðumanninum — hinum tjúkkka slaktaranum av Montparnasse, Marcel, og skumpa blidliga undir hann:

»Nú tú sovarni vakurleiki, segði hann spakuliga. »Vek upp!« Marcel rívaði ikki fyrri eygunum. Tjúkku varrar hansara smaksadu: »Hví gjørdi tú nú hatta? Meg droymdi so fagur-liga, segði hann. »Tað stóð ein feit, svørt genta og kitlaði meg eftir búkinum og eg ætlaði just at seta henni eitt uppskot, tá ið tú vakti meg.«

»Eg vakti teg nettupp í rott-um tíma, segði Frobisher. »Hon hevur mann, ið vigar yvir 200 pund, og visti hann av, hevði hann sligið teg til pannu-køku.«

»Hvat bagir?« spurdi Marcel. »Vit seta okkum.«

»Hví hevur eingin spurt meg eftir?«

Kurteisliga svaraði Harry Fro-

bisher: »Flogskiparin biður teg halda sær tilgøðar. Hann vil nú

feigin spyrja teg um loyvi.« Teir læðu móti hvørjum øðrum. Hetta argaði meg ikki litid.

»Teir eru um at breiða reyð-vád yvir foldina. Móttøkunevnd in er um tað lagi at vera fram-komin. Vit skulu í gott tilhalds-hús, og fáa smákrásir til nátt-urða.«

»Tað er gott, segði Marcel, og nú lat hann eyguni upp. »Eg havi ikki fingið matartuggu í sex tímar. Ansa eftir, at sjampanjan verður væl kolnað.«

Stýrimaðurin kveitti aftur at mær, meðni hann bardist við at stýra illsinnum. Tað sást á andliti hansara, at hann yvir-hovur ikki visti ser nokur ráð móti tilikum fólki. Eg flenti so spakuliga og segði við fangar-nar: »Geri so væl at halda kjaft. Tit fáa jú einki annað enn turt breyð í eini jarðkullu.«

Marcel geispaði ógilt og remdbist, og stálketan glintaði og toygdi í armin á svarta Charlie, ið svav trygt undir liðini á honum.

»Hygg at honum, segði Marcel syrgin. »Hann hugsar ikki um nakað í allari tí víðu verð. Eg siti svangur og uttan konufólk, og hann bara svev-ur.«

Harry Frobisher hugdi tvørturvið Marcel eftir svertinginum og segði blidliga: »Hann er

ungur og óskoytin. Treingir all-an tann svøvn hann kann fáa.«

Charlie var stóru maður, ein svørt kempa. Stóð hann uppi, var tað sum hann fekk sjálvst størstu menn at tykjast lágar. Skjúrta hansara var skrædd í bardaganum í skeinki-stovuni, eingin hevði seymað hana aftur fyrri hann í fanga-húsinum, og veldugu bringu-voddarnir, ið hómaðust gjøgnum rivuna, tóktust beinleiðis ótrúligir. Hann var dæmligur, spaklyntur maður, víðfótt blid-lyndi — og hann svav við brosi um tjúkkku varrnar. Eg grund-aldit yvir, hvussu tað kundi bera til, at triggir so ójavn línadur menn kundu hava funnið sam-an. Ein skrámutur australiari (ætlandi var hann tað), ein feitur mósutur fransmaður, list-um lærdur í stuttskemtisgum av Place Pigalle, og ein droym-andi svørt kempa úr Norður-ameriku. Tað var, sum at Mar-cel hevði lisið í andliti mínum, hann læði nasadjarvt uppá meg:

»Vána lagsbrøður, teir hava spilt meg.«

Stýrimaðurin taldi tað ikki. Hann setti brúnaskorar og segði harðliga: »So, nú er nokk av hasum. Haldi nú mun, tykkara ótyggi.«

(Framhald)